

Är äganderätten på väg att stärkas i Sverige?

Det finns ett antal indikationer på att äganderätten är på väg att stärkas i Sverige, men det är som bekant en bra bit från en indikation till materialiserad lagstiftning. Ännu så länge får vi nog konstatera att det är en hel del snack men lite verkstad. Men en positiv trend är ändå skönjbar.

Ur "Januariöverenskommelsen" (JA) mellan regeringspartierna och deras stödihjul L och C kan vi läsa:

"... säkerställ att markägare ska få ekonomisk kompensation för inskränkningar i ägande- och brukanderätten i den utsträckning de har rätt till"

Sistnämnda "rätt till" är förstås en brasklapp eftersom en funktionsocialist mycket väl skulle kunna komma fram till att markägarna inte har rätt till någon kompensation alls, men att skrivningen då ändå uppfylls.

Hösten 2019, i år alltså, ska "ansvariga myndigheter" (oklart vilka) ska få i uppdrag att föreslå ett nytt och enhetligt sätt att räkna skyddad mark. Vidare ska man tillsätta utredningar (gissningen är riktiga långbänkar) om "stärkt äganderätt, nya flexibla skydds- och ersättningsformer vid skydd av mark samt hur internationella åtaganden om biologisk mångfald ska kunna förenas med en växande cirkulär bioekonomi." Här ser vi Mp:s inflytande i det flummiga inskränkingsbegreppet "biologisk mångfald". Detta vapen måste uppenbarligen få fortsätta hota medborgarnas rätt att förvalta, bruka och vårda sin egendom.

Förordningar för detta ska komma 2021. Grundtipset är dock att Mp-S-regeringen kommer att förhålla detta ända fram till valet.

Mer definitivt positivt är dock att: "Den utökade nyckelbiotopsinventeringen återupptas inte."

Här är det nog många skogsägare som andas ut, tills vidare i alla fall.

Tillkännagivandet

Konstitutionsutskottet har nyligen kommit med ett s.k. tillkännagivande, d.v.s. en uppmaning till regeringen att agera i äganderättsfrågan: "Konstitutionsutskottet anser att en parlamentariskt sammansatt kommitté bör se över och stärka det grundlagsreglerade egendomskyddet."

Vidare: "Konstitutionsutskottet anser att det är betydelsefullt att samhället värnar äganderät-

ten och att markägare så långt som möjligt bör få bestämma över sin egendom. Beslut som rör exempelvis skydd av värdefulla områden, arter och ekosystem bör bygga på samarbete med markägare och respekt för äganderätten. Med starkt egendomskydd säkras Sveriges viktiga naturtillgångar och en omställning till ett mer hållbart samhälle, enligt utskottet."

Tyvärr så brukar regeringen regelmässigt antingen bortse från tillkännagivanden eller skjuta upp agerandet i frågan så länge det bara går. Vad man avser göra indikeras av V, S och MP:s svar på ovanstående:

"S, V och MP reserverar sig mot förslaget. De anser att regeringsformens bestämmelser om äganderätt är väl avvägda och att eventuella överväganden om förändringar av det nuvarande skyddet bör göras inom ramen för en övergripande grundlagsöversyn."

Här talar vi på sista raden om en rejäl långbänk! Det som talar för att något skulle hända i frågan är om den majoritet som gjort tillkännagivandet i stället lägger en gemensam motion som de röstar igenom, men det skulle i så fall göras med SD:s stöd och där lär det falla på Annie Lööf vars huvudfokus tycks vara att inte ge SD (och en miljon väljare) något som helst inflytande inte ens om det skulle stärka en av deras huvudfrågor, dvs. den privata äganderätten. Något som annars skulle gynna deras tidigare kärnväljare bönder och landsbygdsbefolkning.

"Parkeringsmålet"

Något som är mer substantiellt positivt är det prejudikat som redogörs för i en artikel i SvJT 2019 av advokaten Jan-Mikael Bexhed som handlar om det s.k. Parkmålet. Målet handlar en villaägare som ville överföra mark från grannens kvarterstomt (som saknade byggrätt) där-

Ett medborgartillvänt rättssystem?

"Är du mellan 18 och 21 år försvinner straffet automatiskt. Har du begått många brott finns en kraftig rabatt även för det, så kallad åtalsunderåtelse. Till det kommer straffrabatten inom kriminalvården. Följden blir att många släpps direkt efter gripandet och kan begå nya brott i väntan på dom. När en tonåring sedan kallas till exempelvis samhällstjänst efter ett halvår vet han inte längre vilket av alla brott det är han ska sona. Straffriheten och laglösheten går hand i hand.

– Alla kriminella här kör bil, men ingen av dem har körkort. Det är grov olovlig körning enligt lagboken, men vi måste ta dem 10-15 gånger för att det ska bli 2-3 månaders fängelse. Eller låt säga att vi har 32 öppna ärenden mot en kriminell. Då döms han bara för det grävsta brottet – resten konsumeras som det heter." Läs mer om detta [här >>](#)

för att han ansåg att trafiksituationen på villafastigheten behövde förbättras: det fanns inte tillräckliga ytor för transport till och från fastigheten eller för att parkera och vända fordon på. Lantmäterimyndigheten biföll ansökan och beslutade att 210 kvm mark genom fastighetsreglering skulle överföras från grannfastigheten till villafastigheten. Grannen överklagade och fick rätt i Mark- och miljööverdomstolen dvs. den tvångsmässiga överföringen fick inte ske. Målet hamnade till slut i Högsta domstolen som också gav grannen rätt men med en annan och intressant motivering. De lägre instanserna hade motiverat avslaget med att det stred mot förbättringsvillkoret i 5 kap. 5 § FBL vilket i grunden innebär att allmänintresset i detta fall inte var av sådan dignitet att det motiverade ett ingrepp i grannens äganderätt. HD motiverade istället avslaget genom att hänvisa till både grundlagen (2 kap. 15 § RF) och Europakonventionen som ger ett starkare skydd för medborgarens egendom än den i normhänseende lägre stående Fastighetsbildningslagen. Detta är ett viktigt prejudikat som enligt sakkunniga långsiktigt kommer att stärka egendomsrätten. Läs den intressanta artikeln [här >>](#)

LeifVE

PS. Se även [denna debattartikel >>](#) för en nödvändig råsup kring den funktions-socialistiska s.k. "strandrätten".

Mycket återstår att lösa, se t.ex. [detta >>](#)

Ledare: Något om de mänskliga rättigheterna

Hur är det nu med äganderätten, är det verkligen en mänsklig rättighet; är inte den snarare en konstruktion av "kapitalismen"?

Förstås inte. Redan barnets insisterande på att en leksak är hans och ingen annans liksom jägarfolkens syn på sina jaktmarker på vilka en icke-behörig inträngling gick ett grymt öde till mötes*, indikerar att vi har att göra med ett medfött behov – eller mer sofistikerat uttryckt: *en evolutionärt skapad överlevnadsmekanism*. Man behöver inte fundera länge för att inse att ägandet har med överlevnad att göra: vikten av att först äga *verktyn för ens födoinhämtning* och sedan intensivt skydda ens jaktmarker och produktiva jord. Med ägande följer också möjligheten *till byte till någon annans ägodel* dvs. att skapa *mervärden genom handel*. Detta genererar i sin tur behov av *långsiktigt tänkande och ordhållande* vilket i sin tur driver fram avtalsinstitutet** och lägg därtill ägande av "icke-funktionella" men *eftertraktade* ting som guld och vi finner att "valutan" ser dagens ljus – varpå det vi idag kallar marknadsekonomi följer. Denna är f.ö. i grunden inget annat än ett rättsreglerat utflöde av människans *inneboende drift att äga och byta för optimerad överlevnad och berikning* och inte någon "social konstruktion" påford av elaka kapitalister i avsikt att "utsuga massorna" och liknande oreflekterat nonsens.

Positiva rättigheter

Men det räcker inte med individernas fria samverkan för att säkerställa frihet, välbärande och mänsklig värdighet eftersom denna fredliga samverkan alltid står risken att utsättas för den starkes rätt dvs. att någon med vapenmakt, våld eller bedrägeri frångår avtal och fredligt utbyte och upprättar ett stöldväld. Detta kan både befästas av det vi kallar staten (socialist-, rövar- och diktaturstater) men också motarbetas av staten. Sistnämnda kan vi kalla en rättsstat, där lagen styr via oberoende domstolar och inte det politiska godtycket. I sistnämnda används statens våldsmonopol (idealt sett) för att upprätthålla ingångna avtal och skydda äganderätten och de andra grundläggande friheterna och rättigheterna.

Förutom de "negativa" rättigheterna som yttrandefrihet och rörelsefrihet, där staten principiellt sett bara förbinder sig att inte ingripa så kräver "positiva" rättigheter att staten gör något som i nämnda fall håller med ett oberoende domstols- och rättsväsende. Detta har dock visat sig vara möjligt att åstadkomma endast i stater där regenten är låst av historiska uppror och starka motmakter kodifierat i dokument som Magna Charta i England eller av ständerna i Sverige där motmakter till stor del lyckats motverka ett godtyckligt envælde och där urgamla rättstraditioner (byggda

på nämnda inneboende och överlevnadsgrundade frihets- och äganderättsbehov) kunnat bevaras.

När sedan demokratin slagit igenom kan folket säkerställa att dessa rättigheter bevaras eller förstärks om de urholkas, vilket förstås alltid kan ske och sker – inte minst i Sverige.

Inflation i rättigheter

Som med allt mänskligt så kan det bli inflation även i rättigheter. Många länder som inte kan räknas som rättssamhällen, vill gärna ha in andra typer av rättigheter som de kan leva med trots att de genomgående bara är trycksvärta på ett papper som t.ex. "rätten till en bostad" (ingen har någonsin förnekat någon rätten att bo *någonstans...*) eller "rätten till arbete" (har aldrig förhindrat arbetslöshet). Sistnämnda innebär t.ex. att en stat som upprättar arbetslöshet kan anses uppfylla en mänsklig rättighet. Kommunist- och socialiststater stater har därför varit särskilt intresserade av just denna "rättighet".

Välstånd utan rättigheter?

Om vi ser till fallet Kina så finner vi styrkan i att släppa i alla fall *en del* av länge förtryckta rättigheter fria. Efter att ha levt i decennier för att inte säga sekler i ofrihet och som föremål för maktelitens godtycke och centralistiska vansinnesprojekt, så fick detta hårt prövade folk en glimt av frihet att utveckla sina grundläggande rättigheter i och med Deng Xiaoping marknadsorienterade reformer som startade 1978. Att folket sedan tog chansen (även om äganderätten i grunden är mycket svagt skyddad***) att äntligen få arbeta för att förbättra sina levnadsvillkor är inte konstigt: det är som att släppa upp en hårt nedtryckt fjäder; det blir en enorm energiutveckling. Betyder då detta att det är okey att kombinera en politisk diktatur med inslag av marknadsekonomi? Det finns inga universella rättigheter som vi har rätt att "påtvinga" andra folk! – lyder argumentet. Ett sådant sätt att tänka är förstås dels förminskande av andra människor som inte anses vara i behov av det som vi själva inte skulle kunna tänka oss vara utan som yttrandefrihet och ett politiskt oberoende rättssystem, demokrati och en verklig äganderätt (som inte när som helst kan dras in om du inte är tillräckligt följsam mot partiet...) dels bryter systemet mot *funktionsmotiveringen* för de grundläggande mänskliga rättigheterna: dvs. utan dessa kan inget *hållbart och långsiktigt* välbärande skapas. Vi ser redan nu hur den kinesiska statens sanolika (och logiska) inblandning i företag som Huawei håller på att få negativa konsekvenser för Kinas externa ekonomi, lägg därtill den oundvikliga korruption och missbruk av resurser*** som kommer när en tredje statsmakt och en fri opinion saknar reella möjligheter att utöva sin livsnödvändiga kritiserande och avslöjande funktion.

Vi finner därför:

1. De grundläggande rättigheterna – yttrandefrihet, rörelsefrihet, rätt till oberoende rättegång, ett rättssaker avtalsinstitut, fristående domstolar och äganderätt, är *universella för en optimal utveckling av den mänskliga friheten och värdigheten* utan undantag överallt och i alla kulturer. Människor kan visserligen leva utan flera av dem men inte utan en kränkning och begränsning (förslavning) av några aspekter av den frihet som är grunden för varje vuxen människas optimerade känsla av personlig agens och självägarskap.

2. Nämnda rättigheter är också *universella förutsatt att man önskar en optimal välbärande utveckling* (funktionsmotiveringen). Det går nämligen rent logiskt inte att skapa en sådan utveckling utan dem.

Att säga att "...men titta gatorna i Kina (eller Nordkorea..) är kliniskt rena och det är lugnt och det är ingen synbar kriminalitet" innebär förstås inte att vi inte har rätt att kritisera den bristande förekomsten av grundläggande rättigheter (Röda torget var f.ö. mycket välstädat under Stalins tid).

Axel Hägerström (länge socialdemokraternas favoritideolog inom rättsteorin), som ställt till enorm skada för Sveriges rättsutveckling, hävdade bl.a. att om inte staten kan skydda en rättighet så finns den inte. Detta påstående är förstås välkommet för alla som avser förtrycka den... Som Nils-Eric Sandberg skrivit "Om Hägerström har rätt har vi ingen grund för att säga att det som hände i Auswitch var orätt".**** Judarna saknade ju sina grundläggande rättigheter i den nazistiska staten. Alltså fanns de inte. Kinesiska medborgare som kritiserar partiet och åker in på arbetsläger (efter tortyr) kan med Hägerström inte sägas vara avtvingade en universell mänsklig rättighet – yttrandefriheten. Den "finns ju inte".

Men som vi sett så är dessa rättigheter ett naturligt utflöde av inneboende mänskliga behov (centrala för samhällets utveckling) och dessa rättigheter tillkommer därmed självklart *individerna* inte staten och inte kollektivt. Att västerlandets folk genom en hård och långvarig kamp lyckats implementera och skydda dem i konstitutioner efter sekel av förtryck är i sig inget annat än ett mirakel. Men dess bevarande och spridning i världen är ingen självklarhet. Det är en ständigt pågående och nödvändig kamp.

* Se t.ex. *Property and Freedom* av Richard Pipes.

** T.ex. *Västvärldens väg till Välbärande* av Rosenberg/Birdzell samt *The Mystery of Capital* av Hernando de Soto. *** [Ola Wong >> \(stycket om de nyttiga idioterna\)](#) samt [denna >>](#)

**** I mejlkorrespondens med undertecknad.

***** [Om den civila freden >>](#)

Leif V. Erixell ordf. i MRRS, Medborgarrättsrörelsen i Sverige.

Lidbommeriets återkomst

Socialdemokraternas och vänsterns likgiltighet inför, för att inte säga motstånd mot, rättssamhällets krav på maktindelning, skydd av mänskliga rättigheter som äganderätten och en noga genomtänkt och övervägd lagstiftning går långt tillbaka. Östen Undéns värdenihilism (byggd på Axel Hägerströms rättsfilosofi) och Carl Lidboms "lidbommeri" är några tydliga exempel.

Men även regeringsformen från 1974, som de flesta seriösa statsrättsfilosofier på goda grunder anser var ett centralistiskt hafsvverk är en del av denna rättsideologi. Ett av de uppenbara skälen för denna författningsreform var också att ta bort alla maktbalanser och fördröjande lagstiftningsprocesser på det att den demokratiska socialismen (1970-talets generalplan för socialdemokraterna, synliggjort i deras partiprogram) skulle kunna genomföras så mycket snabbare och enklare.* Detta var också uttalat tydligt av just Carl Lidbom när han ville begränsa domstolarnas lagprövningsrätt som han kallade "en elitistisk ämbetsmannamässig beslutsordning".** Inget skulle få hindra politikernas reformiver – förutsatt förstås att dessa hade den rätta vänsterideologin.

Makdelningen skulle bort

Regeringsformen från 1974 bröt på ett uppseendeväckande sätt mot den maktindelingsprincip som så väl tjänat de folk som infört den inklusive det svenska från i alla fall 1809 och framåt – även om den alltid varit svagare här än i t.ex. USA. En grundlag som det efter dess införande lappats och lagats på utan att man därför fått någon nämnvärd styrsel på den. Tvärtom. Portalparagrafen om det kommunala självstyret har urholkats med ett antal gummiparagrafer (bl.a. 14 kap 2 §). Vidare utgör paragrafen om en tvingande multikulturalism (1 kap, 2 § sista stycket) ett allvarligt hot mot möjligheten till en sammanhållen nation. (Se f.ö. boken "Omstart Sverige" av undertecknad för en lösning på detta och andra allvarliga konstitutionella problem.)

Högljudda mediaopinioner prioriteras

Dagens lagstiftare skjuter gärna från höften för att gå någon högljudd men oftast väldigt liten opinion till mötes (t.ex. Mp eller radikalfeminister/Fi) i ett försök att vinna taktiska politiska poänger, trumfa igenom vissa minoriteters utopistiska samhällsexperiment samt på sista raden: kunna behålla makten en liten stund till genom en felläsning av opinionsläget. Om lagarna i fråga verkligen behövs ur ett straffrättsligt perspektiv (samttyckeslagen) eller ens uppfyller rudimentära krav på hur en lagtext bör vara utformad

(privilegielagen för afghanerna) är uppenbarligen irrelevant. Här gäller andra motiv – se ovan. Ofta, som en överslätande ursäkt, kallade "politiska". Att till exempel Lagrådet anser att lagen om särskilda privilegier för vissa migrantgrupper utan asylskäl [!] har nått gränsen ... "för vad som är acceptabelt i fråga om hur lagstiftning kan utformas" är inget Morgan Johansson & Co brydde sig det minsta om. Ett "köttben" till Mp och C och bibehållen makt går före en sund lagstiftning – och därmed före Sveriges bästa.

Oviktigt att analysera konsekvenser Lagförslaget om att begränsa "vinster i välfärden" anser samma Lagråd (det närmaste vi kommer en författningsdomstol – inte oviktig men tandlös, precis som den politiska majoriteten vill ha det) utmärks enligt Lagrådet av att man inte "analyserat vilka konsekvenser förslaget skulle få."!

Och så har vi samttyckeslagen: massakrerad av både Lagråd och Advokatsamfundet. Men vad gör det när den radikalfeministiska lobbyen vill ha ytterligare symboliska slag i luften mot "mannen"/ "patriarkatet". Då biter inga argument, hur än genomtänkta. Morgan Johansson framhärdade – och gick i mål.

Det handlar ju om "barn"!

Samma sak med "Barnkonventionen": höga jurister har konstaterat dess inkompatibilitet med gällande lagstiftning, risk för godtyckliga bedömningar p.g.a. luddiga skrivningar och en allmän brist på stringens: "den saknar den precision som svenska förvaltningsmyndigheter och domstolar är vana vid" (Kammarkollegiet). Det har till och med iakttagits att införlivar vi den så riskerar vi också införliva ett islamiskt sharia-tänkande i svensk lag. Citat ur konventionen: "Sådan omvårdnad kan bl.a. innefatta placering i fosterhem eller *kafalah* i islamisk rätt" Jag rekommenderar starkt att läsa Medborgarrättsprisvinnaren Rebecca Weidmo Uvells text om detta. Du hittar den [här >>](#). Men vad hjälper allt detta när högljudda marginella grupper som Barnombudsmannen och andra bara måste ha in den för att den innehåller ordet "barn". Det räcker uppenbarligen för dem.

Alla komplikationer i övrigt blir sekundära. Återigen symbolpolitik (man kan nog inte heller bortse från den stapaternalistiska viljan att frånta föräldrarna makten/ansvaret över/för deras barn – en lång och gedigen svensk politisk idétradition).

Juristerna ges ändå mer makt...

Det är ytterst oroande att man bara rullar ut dessa lagar med en sådan likgiltighet för deras konsekvenser. Paradoxalt nog kan detta innebära att politikerna avhänder sig makt till juristerna eftersom man lämnar ett sådant stort tolkningsutrymme på grund av lagförslagets undermåliga konstruktion – för att inte tala om de övriga destruktiva konsekvenser som kan uppstå, t.ex. när det gäller eller företag inom välfärdssektorn.

Och så har vi förslaget om att kriminalisera sexköp utomlands. Så här säger bland annat Lagrådet i sin sägning av regeringens förslag: "För varje steg som Sverige tar i riktning mot en uppluckring av den internationellt accepterade grundprincipen om krav på dubbel straffbarhet påverkas Sveriges möjligheter att värna rätten att bestämma över vilket handlande på svensk mark som ska kunna bestraffas"

Lagrådet exemplifierar med att en stat där abort är kriminaliserat skulle – om landet stoppade kravet på dubbel straffbarhet – kunna åtala personer som genomfört abort på svenskt sjukhus. På liknande sätt skulle en stat där homosexuella relationer är kriminaliserade kunna döma över homosexuella handlingar i Sverige"

Anna Dahlberg, Expressen (29/3-18):

"Det är ironiskt att en regering som har gjort ordning och reda till sitt mantra lägger fram så många hafsvverk att Lagrådet tvingas ryta ifrån att gränsen är nådd."

Fast det där med "ordning och reda" sprack ju redan 2015 när både gränserna och våra hjärtan skulle öppnas. Nu fulländades detta svek med införandet av särskilda privilegier för de som inte har laglig rätt att stanna i landet ("Gymnasielagen") – och nu senast med det extremt oansvariga förslaget från regeringen stött av Annie Lööf, att försörj-

forts. sid 4.

forts. från sid 3.

ningskravet för anhörginvandring skall slopas, vilket nu det med läpparnas beaktelse ansvarsfulla partiet vad gäller en redan ohanterbar invandring, visavi volymer och integration (och kostnader) – KD – ställt sig bakom. Att partiet sedan dyker i opinionen efter detta svek är följdriktigt.***

Nästa ”stämma” blir avgörande

Hade dagens regering varit en styrelse för ett stort företag hade aktieägarna kallat på en stämma och bytt ut ledningen på stående fot. Den ökar ju inte bolagets värde, håller sig inte till styrdokumentet, respekterar

inte kunderna och stärker inte varumärket.

Medborgarnas stämma i Sverige är vid nästa val. Då måste ansvarutkrävas och en ny ledning tillsätts, annars måste vi nog börja tala om en slags dödsdrift bland väljarna. Hoppas verkligen att vi slipper göra det.

Leif V Erixell

Fotnoter:

* Vi får inte glömma att många av dessa lagar inklusive regeringsformen från 1974 inte kunnat genomföras utan de borgliga partiernas stöd. I ljuset av detta har de som

kallat de borgerliga partier, som vandrat i socialdemokraternas stora skugga under decennier, för ”s-light” haft rätt: de har avvikit i vissa detaljer men inte i grundideologin om den stora staten inklusive dess paternalism – och inte att förglömma den av alla seriösa samhällsanalytiker – inklusive politiker som Angela Merkel – utdömda multikulturalismen.

** I Lagstiftningsmaktens gränser, Juristförlaget, 1994.

*** Denna artikel är en uppdaterad version av en text som publicerades på mrrs.se den 25/4-18.

Den svenska rättsideologin behöver ändras

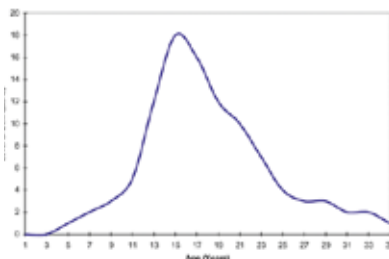
Katarina Barrling skriver i en viktig krönika i SvD ([se här >>>](#)) att domstolsväsendet länge präglats av kriminologer med en straffientlig agenda där påståendet att ”stränga straff minskar brottsligheten” hamrats in överallt från Brå till domarbildningen och därigenom bildat ett s.k. paradigm d.v.s. en ideologisk överbyggnad under viken domarna fattat sina beslut. *

Man har istället för straff i form av inlåsning – inkapacitering – hänvisat till ”sociala insatser” d.v.s. så låga straff som möjligt och samtal med socialsekreterare och psykologer kombinerat med stora ungdomsrabatter (Brottsbalken 29:7 för 18–21 år = upp till 55 % straffreduktion) därmed indikerande att människor som har rösträtt – och därmed anses intellektuellt kapabla att välja parti inför en komplex samhällsutveckling – inte kan hållas fullt ut ansvariga för sina gärningar när det gäller att skada andras liv och egendom. Kombinerat detta med mängdrabatter för kroniska återfallsförbrytare och man inser lätt att individens ansvarighet och beslutskapacitet dels är ologiskt hanterad i svensk lagstiftning generellt och dels att hederliga medborgares rättstrygghet INTE är en prioritet i det svenska rättssystemet.

Vi kan därmed också konstatera att det motstånd mot förslaget att ta bort straffrabatterna, som bl.a Advokatsamfundet driver, bygger på en syn på det personliga ansvaret som inte håller för närmare granskning och som dessutom svär mot den västerländska hårt kämpade synen på den suveräna individen som samhällets grundsten i vilken både respekten för hennes värdighet, personliga sfär OCH ansvaret för hennes handlingar och

dess konsekvenser utgör kärnan. Riksdagen bör med iakttagande av ovanstående ta noll (0) hänsyn till motsåndet mot att ta bort straffrabatterna.

Inkapacitering fungerar bäst vid unga år. Nämnda ”sociala insatser” har gett mycket dåligt resultat. Skjutningar och sexualbrott har skjutit i höjden på ett alarmerande sätt. Det mesta talar tvärtom för att den svenska rättspolitikerna är direkt kontraproduktiv givet målsättningen att stävja brottsligheten. Detta kan enkelt visas genom att studera den s.k. brottsålderskurvan som är stabil över alla mänskliga samhällen (se graf nedan).

Grafen ovan visar tydligt var de största insatserna för inkapacitering kan ske för att ge största möjliga effekt.

Källa: 4 Age-Crime Curve and Criminal av Matt DeLisi

Grafen visar tydligt att de flesta brott begås i yngre år; således får inkapaciteringen störst effekt i just dessa år d.v.s. inlåsning för mognad, studier, självrannsakan och förhindrande av nya brott. Men i Sverige är det just i dessa år som straffen är som kortast och överseendet som störst. Som Barrling skriver:

”Men det krävs inga evidensbaserade studier för att slå fast att så länge en mördare [eller bilbrännare, rånare] hålls fängslad är vederbörandes möjligheter att mörda [begå nya brott]

ytterst begränsade.”

Barrling citerar också SOU 1986:13 i vilken man för över 30 år sedan adresserade den gängse käpphästen från de flesta kriminologer att det alltid är ”socioekonomiska faktorer som styr brottsbenägenheten:

”Utvecklingen under senare decennier med betydande insatser inom t.ex. social- och arbetsmarknadspolitiken parallellt med den under samma tid starkt ökade brottsligheten ger en klar indikation om att förbättrade ekonomiska och sociala förhållanden allmänt sett inte medför minskad brottslighet.” [samt att samtala med socialsekreterare inte är ett effektivt brottsbekämpande medel...]

Det måste till ett paradigmskifte

Det är hög tid för ett paradigmskifte inom den svenska domarkåren. Det nuvarande har nått vägs ände. Men på samma sätt som när det gäller skolan och det postmoderna pedagogindustriella komplexet är det en svår kamp att vinna för politikerna. Denna gång gäller det kriminologindustriella komplexet med ”allt beror på socioekonomiska faktorer” – Jerzy Sarnecki i spetsen. Inte desto mindre måste det vinnas. Alternativet ser vi växa fram inför våra ögon: gated communities, skjutningar på öppen gata även utanför ”utanförskapsområdena”, grova ungdomsbrottslingar som har svängdörrar på polisstationerna, kriminella som begår mängder med brott mot hederliga medborgare men bara behöver straffas för det värsta av dem, undvikande av utvisning vid grova brott trots att möjligheten finns – kvinnofrid som blott ett avlägset minne.

Leif VE

Stöd Medborgarrättsrörelsen i Sverige!

För att kunna fortsätta dela ut det viktiga Medborgarrättspriset och göra olika projekt i linje med vår inriktning så krävs mer medel till föreningen. Ett sätt att stödja oss är att donera SEK 5 000 eller mer. Du erhåller då förutom ett stiligt tack-

diplom (ange postadress!) ständigt medlemskap i föreningen. Kontonummer nedan. Vi tackar ödmjukast på förhand för din frihets- och samhällsbyggande insats!

➔ Plusgiro: 19 69 92-2 | Swish: 123 036 42 81